

Tapani Ihalainen 23.7.2016 kokouksessa Lahdessa, Ahtialan koulu

Aralla tunnolla otin tämän puheenvuoron. Tyypillisesti negatiivinen palaute tekee ihmisen araksi, en ole siltä suojassa, vaikka tahtotila perustaa kaikki Jumalan Sanaan on luja. Olen tässä takana olevassa prosessissa toiminut avoimesti luonteeni mukaisesti, mutta myös tiukasti ja jämäkästi luonnettani vastaan. Monet ovat muodostaneet käsityksensä julkisuuskuvan perusteella, toiset parannellen ja jumaloiden sitä, toiset leimanneet pyrkyriksi ja itsensä ihailijaksi.

Tunnistan esille tulleista kriittisistä äänenpainoista vikojani, mutta tunnistan myös paljon harhalyöntejä. Kaikki eivät olleet 30.4 Helsingin kokouksessa, jossa pyysin seurakunnalta anteeksi toiminnastani aiheutunutta pahaa mieltä. Kokouksen jälkeen olen ollut edelleen aktiivinen, edelleen koen ja tiedän joidenkin pahoittaneen mielensä minuun, sitä pyydän anteeksi.

Esitän kiitokset kokouksen valmistaneelle työryhmälle, talkoolaisille ja menneessä prosessissa itsensä uhranneille sananpalvelijoille, sekä teille kiitokset monet, monet läsnäolijat, jotka olette oman panoksenne antaneet ja tehneet, keskustellen, viestittäen, rukoillen ja monilla eri tavoin. Valtava työmäärä yhtenäisyyden säilyttämiseksi on takana. Nyt on uuden aika.

Tahdon kiittää Jumalaa siitä, että olemme täällä ja tässä tilanteessa. Monille lähimenneisyys on ollut taistelua, itsensä voittamista, monille on tullut mitta täyteen, mutta Jumala on vahvistanut ja rohkaissut. Monet janoavat vapautta, vapautta Kristukseen. Kysymys onkin siitä, koittaako lampaille nyt aika, jolloin on mahdollista saada vihreää tuoretta ruohoa? Saammeko julistusta, jossa itsensä syntiseksi tunteva saa vapaasti uskoa, ilman ehtoja, ilman lisäyksiä? Synnyttääkö evankeliumi Kristuksesta meidät palaviksi? Saammeko kokea ensirakkauden uudelleen?

Matteuksen evankeliumissa luvussa yhdeksän kerrotaan Jeesuksesta:

"Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljättyt niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."

Nyt on tämän rukouksen ja toiminnan aika. Lammasmaa on lyöty hajalle kolmen vuosikymmenen ajan ja aivan erityisesti myös viime kuukausien ajan. Onko sitten ihme, jos on sellainen tunne, että olemme näännyksissä ja hyljättyinä? Todellinen lammasten Paimen, Jeesus ei hylkää. Mutta Jeesus on antanut lähetyskäskyssään tehtävän kastaa ja opettaa. Tähän tarvitsemme paimenia, jotka julistavat ja opettavat kaikkea sitä, mitä Jeesus on käskenyttänyt.

Pidän tärkeänä, että nyt aloitamme seuratoiminnan ja kutsumme sakramenttiasiaassa Raamatunmukaisen järjestyksen noudattaneita saarnaajia työhön rukouksessa.

Mutta, välttyäksemme tulevaisuudessa, ehkä sukupolvien päästä vastaavalta nyt tapahtuneelta ilmiöltä, me tarvitsemme Raamattuherätyksen. Raamattu on Jumalan rakkauskirje ihmiselle. Miten me voimme tietää, mitä Jumala tahtoo, jos emme lue ja

tutki Hänen tahtoaan? Miten me voimme tuntea Jumalaa, ellemmme lue ja tutki Hänen Sanaansa?

Maanviljelijät tietävät, että pellostaa tulee senkaltainen, mitä sinne on kylvetty. Jos tahdomme pysyä luterilaisena herätysliikkeenä, meidän on kylvettävä perinteisen luterilaisen kristinopin mukaista siementä.

Seuratoiminnan käynnistymisen lisäksi pidän tärkeänä Raamatun perusasioiden opetusta. Meistä voi monesti tuntua itsestään selvyyksinä esimerkiksi se, millainen Jumala on? Tiedämmekö oikeasti, mitä Jumala itse opettaa itsestään? Vastaako minun kuvani Jumalasta Raamatun kuvaa Jumalasta? Mitä Jumala nyt tahtoo minulta? Tai mitä Raamattu opettaa Pyhästä Hengestä, kasteesta, ehtoollisesta, Jeesuksesta, pelastumisesta? Tiedätkö oikeasti, mitä mieltä Jumala on?

Viittasin äsken Jeesuksen sanoihin: *"Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa"*

Professori Jouko Talosella on laajasti näkemystä lestadiolaisliikkeisiin. Viime aikoina hän on usein ihmetellyt sitä, kuinka meidän joukossamme, esikoislestadiolaisessa herätysliikkeessä on paljon erinomaisia maallikkoteologeja. Tästä hän mainitsi myös Ahtialan lähetyspiirissä viime talvena. Olemmekohan tunnistanee tätä vahvuutta? Osaammeko arvostaa osaamista, Raamatun tuntemusta, kirkkohistorian tuntemusta, Lutherin ja Lestadiuksen tuntemusta, jota meidän joukossamme nytkin on? Maallikkoteologiensa lisäksi joukossamme on teologeja, niitä jotka ovat enemmän tai vähemmän olleet mukana herätysliikkeen toiminnassa. Voisimmeko rukoilla elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa?

Kaikki toiminta, mitä se sitten onkin, on syytä aloittaa rukoillen.